

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2442

гр. Варна, 29.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова
Членове: Светлана Тодорова
Цветелина Г. Хекимова

като разгледа докладваното от Светлана Тодорова Въззивно частно гражданско дело № 20223100501288 по описа за 2022 година за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по реда на чл.419, ал.1 и чл.420, ал.3 от ГПК, въз основа на подадени от **СВ. Й. Б. с ЕГН ******* с адрес гр.В., ул.К. *, ет. *, ап. *:

1. Частна жалба с вх. № 3731 от 20.01.2022г. по вх.регистър на ВРС срещу Разпореждане № 27270 от 14.12.2021г., постановено по ч.гр.д. № 17710/2021 год. на Районен съд град Варна, за незабавно изпълнение на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК в полза на кредитора “УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД ЕИК 831919536,
 - за сумата от 21103,49 лв. – дължима главница по Договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 1003 от 08.01.2010 г., Анекс № 1/14.02.2019 г., Анекс № 2/31.01.2020 г. и Допълнително споразумение № 3/04.05.2020 г.,
 - сумата от 316,40 лв. – лихва за редовна главница, дължима по чл. 4.1 от Договора за кредит и анексите към него, за периода от 30.03.2021 г. до 20.07.2021 г. вкл.;
 - сумата от 274,75 лв. – лихва за просрочена главница, дължима по чл. 4.2, вр. чл. 11.1.2 от Договора за кредит, за периода от 30.01.2021 г. до 09.12.2021 г. вкл.;
 - сумата от 627,25 лв. – неустойка за просрочена главница, дължима по чл. 5.8 от Анекс № 1/14.02.2019 г. към Договора за кредит, за периода от 30.01.2021 г. до 09.12.2021 г. вкл.;
 - сумата от 9,40 лв. – неустойка за просрочена редовна лихва, дължима по чл. 5.8 от Анекс № 1/14.02.2019 г. към Договора за кредит, за периода от 30.03.2021 г. до 09.12.2021 г. вкл., които суми са дължими въз основа на документ по чл. 417, т. 2 ГПК - Извлечение от счетоводните книги на банката за размера на дълга на длъжника към дата 10.12.2021 г. по Договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 1003 от

08.01.2010 г., Анекс № 1/14.02.2019 г., Анекс № 2/31.01.2020 г. и Допълнително споразумение № 3/04.05.2020 г., с кредитополучател СВ. Й. Б., ЕГН *****, и солидарен длъжник Д.Й. В. – К., ЕГН *****, обявен за предсрочно изискуем, считано от 21.07.2021 г., за което длъжниците са надлежно уведомени, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 10.12.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, ведно със сторените по делото разноси, от които сумата от 446,63 лв. - държавна такса по заповедното производство и сумата от 1037,96 лв. – адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС, на основание чл. 417, т. 2 ГПК и чл. 78, ал. 1 ГПК

2. Частна жалба с вх. № 35110 от 26.05.2022г. срещу Определение № 5333 от 19.05.2022г., поставено по ч.гр.д. № 17710/2021 год. на Районен съд град Варна, с което е оставено без уважение искането с правно основание чл.420, ал.2 ГПК, обективизирано в молба с вх.№ 32853/17.05.2022 г., молба с вх. № 30901/10.05.2022 г., както и молби с вх. № 6194/31.01.2022 г. и вх. № 29059/29.04.2022 г. от длъжника СВ. Й. Б., ЕГН *****, за спиране на принудителното изпълнение на издадените по частно гр.дело № 17710/2021 год. по описа на ВРС, XLII – ри състав: Заповед №7041/14.12.2021г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, издадена по ЧГД № 17710/2021 г., по описа на съда за 2021г., 42 състав и изпълнителен лист №4669/14.12.2021г.

Частният жалбоподател твърди по отношение и на двата съдебни акта тяхната неправилност и незаконосъобразност като настоява за отмяната им. Позовава се на наличието на неравноправни клаузи в анекс №1 – т.4 и т.5.1 като се сочи нищожността им, доколкото същите не били индивидуално договорени (чл.146, ал.2 във вр. ал.1 от ЗЗП). На следващо място се сочи, че същите клаузи са неравноправни по смисъла чл.143 т.10 и т.12 от ЗЗП, т.к. представляват уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца – банката и потребителя на банковата услуга. Според жалбоподателя договорът за банков ипотечен кредит не съдържа ясно и разбираемо за средния потребител описание на начина, по който предвид настъпилите изменения в съотв.финансов индекс ще се формира новия базов лихвен процент. Счита, че предвид непосочване на точните проценти на претендираните лихви по пера, същите не могат да бъдат заявявани по реда на чл.417 от ГПК. Неравноправна е и клаузата от договора и анексите, която предвижда едностранно начисляване на такси. Настоява се за нищожност предвид неравноправния характер на т.9 от раздел 3 от ОУ, т.к. предвижда едностранна промяна от страна на търговеца на лихвените условия, които стават задължителни за страните и ги обвързват без да е необходимо формално изменение на договора за кредит.

С отговорите на частните жалби кредиторът “УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД ЕИК 831919536, оспорва изцяло същите и настоява да бъдат оставени без уважение.

При данни, че постановеното неизгодно за частния жалбоподател Разпореждане № 27270 от 14.12.2021г. му е съобщено на 06.01.2022г., частна жалба с вх. № 3731 от

20.01.2022г., ведно с възражение по чл.414 от ГПК, е подадена в срока по чл.419, ал.1 от ГПК и е процесуално допустима.

При данни, че постановеното неизгодно за частния жалбоподател Определение № 5333 от 19.05.2022г. му е съобщено на 01.06.2022г., частна жалба с вх. № 35110 от 26.05.2022г. е подадена в срока по чл.275, ал.1 от ГПК и е процесуално допустима.

От събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Кредиторът “УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД ЕИК 831919536 е подал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на документ по чл.417, ал.2 от ГПК - извлечение от счетоводните книги на банката - против длъжника СВ. Й. Б. и солидарния длъжник Д. Й. В. по Договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 1003 от 08.01.2010 г., Анекс № 1/14.02.2019 г., Анекс № 2/31.01.2020 г. и Допълнително споразумение № 3/04.05.2020 г., като въз основа на Разпореждане № 27270 от 14.12.2021г., съдът е издал Заповед № 7041 от 14.12.2021г. за изпълнение на парично задължение, постановил е незабавното ѝ изпълнение и издал изпълнителен лист за сумата от 21103,49 лв. – дължима главница по Договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 1003 от 08.01.2010 г., Анекс № 1/14.02.2019 г., Анекс № 2/31.01.2020 г. и Допълнително споразумение № 3/04.05.2020 г., сумата от 316,40 лв. – лихва за редовна главница, дължима по чл. 4.1 от Договора за кредит и анексите към него, за периода от 30.03.2021 г. до 20.07.2021 г. вкл.; сумата от 274,75 лв. – лихва за просрочена главница, дължима по чл. 4.2, вр. чл. 11.1.2 от Договора за кредит, за периода от 30.01.2021 г. до 09.12.2021 г. вкл.; сумата от 627,25 лв. – неустойка за просрочена главница, дължима по чл. 5.8 от Анекс № 1/14.02.2019 г. към Договора за кредит, за периода от 30.01.2021 г. до 09.12.2021 г. вкл.; сумата от 9,40 лв. – неустойка за просрочена редовна лихва, дължима по чл. 5.8 от Анекс № 1/14.02.2019 г. към Договора за кредит, за периода от 30.03.2021 г. до 09.12.2021 г. вкл., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 10.12.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, ведно със сторените по делото разноси, от които сумата от 446,63 лв. - държавна такса по заповедното производство и сумата от 1037,96 лв. – адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС, на основание чл. 417, т. 2 ГПК и чл. 78 , ал. 1 ГПК.

По частна жалба с вх. № 3731 от 20.01.2022г. по вх.регистър на ВРС срещу Разпореждане № 27270 от 14.12.2021г., постановено по ч.гр.д. № 17710/2021 год. на Районен съд град Варна :

Съгласно разпоредбата на [чл. 418, ал. 2 ГПК](#), незабавно изпълнение на издадената заповед за изпълнение чрез издаването и на изпълнителен лист се допуска само, ако представеният документ по [чл. 417 ГПК](#) е редовен от външна страна и ако удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

Съгласно разпоредбата на чл.411, ал.2, т.3 от ГПК съдът разглежда заявлението за издаване на заповед за изпълнение и издава заповед за изпълнение, освен когато искането се

основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това.

Преценката от страна на съда за липсата на неравноправни клаузи в потребителския договор следва да се извърши на база представения от заявителя договор заедно с приложенията и общите условия, съгласно [чл. 410, ал. 3 ГПК](#).

В конкретния случай длъжникът има качеството потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР и се ползва от потребителската закрила при сключения договор за кредит.

Съгласно [чл. 143, т. 10, 12 и 13 ЗЗП](#), неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като: позволява на търговеца да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание; позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно без основание характеристиките на стоката или услугата; дава право на търговеца да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора; предоставя изключително право на търговеца да тълкува клаузите на договора.

В [чл. 144 ЗЗП](#) са предвидени изключения, при които клаузите не се считат за неравноправни, а именно: доставчикът на финансови услуги си запазва правото при наличие на основателна причина да промени без предизвестие лихвен процент, дължим от потребителя или на потребителя, или стойността на всички други разходи, свързани с финансовите услуги, при условие че доставчикът на финансовата услуга е поел задължение да уведоми за промяната другата страна/страни по договора в 7-дневен срок и другата страна/страни по договора има правото незабавно да прекрати договора; Разпоредбите на чл. 143, т. 7, 10 и 12 не се прилагат по отношение на сделките с ценни книжа, финансови инструменти и други стоки или услуги, чиято цена е свързана с колебанията/измененията на борсовия курс или индекс или с размера на лихвения процент на финансовия пазар, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги.

В настоящия случай, видно от т. I.4.1.a от договора размера на дължимата от кредитополучателя годишна възнаградителна (договорна) лихва е първоначално определен, но може да бъде променян едностранно от банката при изменението на редица фактори.

Предвид посочените по-горе изисквания в ЗЗП, съдът приема, че е допустима уговорка в договора за кредит, предвиждаща възможност за увеличаване на първоначално уговорената лихва, само ако тя отговаря на следните кумулативни условия: 1 обстоятелствата, при чието настъпване може да се измени лихвата, трябва да са изрично уговорени в договора или в общите условия (ОУ); 2 тези обстоятелства следва да са обективни, т. е. да не зависят от волята на кредитора - тяхното определяне или приложение да не е поставено под контрола на кредитора; 3 методиката за промяна на лихвата да е подробно и ясно описана в договора или ОУ, т. е. да е ясен начинът на формиране на

лихвата; 4 при настъпването на тези обстоятелства да е възможно както повишаване, така и понижаване на първоначално уговорената лихва - ако е предвидена възможност само за повишаване, това несъмнено води до "значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя", съгласно [чл. 143 от ЗЗП](#).

Така, видно от договореното с Анекс №1 от 14.02.2019г. към процесния договор страните са се споразумели, че възнаградителната лихва се формира от сбора на референтния лихвен процент (РЛП) като осреднен депозитен индекс и фиксирана надбавка към РЛП. В т.11.1.1.1 е дефиниран начина на изчисляване на осреднения депозитен индекс (ОДИ) като същият е изрично посочен с препращане към примери за изчисляване, публикувани на интернет страницата на банката. Същевременно в т.11.1.1.2 също изрично е посочено, че когато банката прилага като РЛП, използван като основа за изчисляване на приложимия към договора за кредит променлив лихвен процент, основен лихвен процент (ОЛП), обявяван от БНБ в съответствие с чл.35 от ЗБНБ, възможните последици за кредитополучателя и третите задължени лица, свързани с промени в стойността на ОЛП, се изразяват в промяна в стойността на приложимия по кредита ОЛП, което може да доведе до промяна в размера на месечната погасителна вноска.

Следователно в конкретния случай, изрично и предварително оповестени и разписани от кредитора, са такива основания за промяна в ОЛП, които са извън контрола на банката и се дължат на обективни фактори. При обявени предварително и включени, като част от съдържанието на договора, обективните критерии и индекси, при които размера на лихвения процент може да се променя, съдът приема, че е налице добросъвестност при договарянето и в рамките на настоящата проверка изключва обоснованата вероятност за наличие на неравноправна клауза.

Въпросът дали кредиторът е извършил злоупотреба и дали въобще се е възползвал от предвидената възможност за изменение на ОЛП по кредита, следва да постави на разглеждане в рамките на исковото производство.

Липсва изискване като елемент от извлечението от сметка да се посочва стойност на лихвените проценти, касаещи търсените суми по видове взамания. И на последно място, доколкото заявителят не претендира присъждането на такси, то не следва да се коментира клаузата за начисляване на такси.

Доколкото от формалната проверка на приложените писмени документи, въз основа на които се заявява искането на кредитора, не се констатира наличието на неравноправни клаузи в договора, то липсва основание за отмяна на постановеното разпореждане и същото като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По частна жалба с вх. № 35110 от 26.05.2022г. срещу Определение № 5333 от 19.05.2022г. :

Съгласно разпоредбата на чл.420, ал.2, т.2 от ГПК, на която се позовава длъжникът, съдът постановил незабавното изпълнение, може да го спре и без представянето на надлежно обезпечение за кредитора по реда на чл.180 и чл.181 от ЗЗД, когато вземането

се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител.

Предвид изложеното по-горе се приема, че е налице добросъвестност при договарянето и в рамките на настоящата проверка се изключва обоснованата вероятност за наличие на неравноправна клауза.

Независимо от горното, в допълнение следва да се посочи, че в конкретния случай в молба си по чл.420 от ГПК пред заповедния съд длъжникът е посочил конкретните норми от договора и ОУ като съдържащи неравноправни клаузи и които са нищожни по смисъла на ЗЗП, доколкото предвиждат едностранна промяна на лихвените условия по кредита. Сочи се, че по силата на цитираните договорки промяната на лихвите зависи единствено от обективната преценка на банката кога и с колко да увеличи лихвения процент, като тази нейна възможност не може да бъде контролирана, действие, окачествено като противоречащо на добросъвестната търговска практика.

На първо място, длъжникът не е длъжен да конкретизира с точност кои са неравноправните клаузи, които накърняват правата му на потребител, нито на коя точка от чл.143 от ЗЗП противоречи съответната договорна клауза. Но за да прецени съдът дали са увредени правата на длъжника, то последният е длъжен да въведени ясни и точни фактически твърдения за реализирани от страна на кредитора действия в хода на изпълнение на договора, при които длъжникът е бил ошетен, т.к. е бил лишен от право на избор и преценка.

Така в конкретния случай твърдение за извършено от банката едностранно увеличение на лихвата длъжникът не твърди да е извършвано от през процесния период. Не се сочат доказателства и не са представени такива за това кога и евентуално колко пъти е извършвано такова увеличение и в какъв размер, както и извършвано ли е плащане от страна на длъжника на дълга изцяло или отчасти, за да се прецени приложена ли е клаузата, на чиято неравноправност се позовава длъжника.

От представените към заявлението договор, анекси и споразумение, както и взаимноразписани погасителни планове се установява, че, считано от сключването на договора до последното споразумение ГЛП е намаляван от 11.75 % на 4.45 %, което изключва извод за неравноправност по смисъла, вложен в ЗЗП и Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г., на разпоредбите на сочените от договора и ОУ разпоредби отнасящи се до промяна на лихвените проценти. В този смисъл при липсата на данни при формиране на дълга, банката да е приложила изпълнението на клаузи от договора, които по смисъла на ЗЗП са нищожни поради неравноправност, искането за спиране на предварителното изпълнение е лишено от основание.

Предвид съвпадане на крайните изводи на двете инстанции, определението на Варненски районен съд следва да бъде потвърдено.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 27270 от 14.12.2021г., постановено по ч.гр.д. № 17710/2021 год. на Районен съд град Варна.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 5333 от 19.05.2022г., поставено по ч.гр.д. № 17710/2021 год. на Районен съд град Варна,

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____